

Kubinyi Eszter: Fantasztikus karácsony

Már megint esik a hó. Decemberben nyilván nem meglepő. Sosem szerettem ezt az időszakot. Az emberek kiabálnak egymással a nagyobb gyerekek felborítják a hóembereket a civakodás az üzletekben és természetesen a fekete hó ami még rosszabbá teszi ezt az egészet. Régen a dédnagyanyám mesélte hogy mikor ő még fiatal kislány volt az ünnep a szeretetről és a családról szólt és a hó is fehér volt. Én mindig is látni akartam azt mikor az utcákat nem a fekete szutyokra emlékeztető hó lepi el hanem a fehér vattacukorra emlékeztető kis pelyhek. Azt hallottam van egy hely ahol a hó még fehér. Úgyhogy elhatároztam hogy megkeresem. Apám és anyám azt se hallották hogy elköszöntem tőlük mert csak veszekedtek mint minden nap. A dédinagymamámnak volt egy kis zöld könyve aminek a végében volt egy térkép. Be volt karikázva egy helység amit mindig is akart volna látni. Szerintem az az a hely ahol fehér a hó. A hó folyamatosan szállingózott a szél pedig lökött hátrafelé az emberek pedig csak üvöltöztek egymással. A fagyos utak miatt sok autó összekocant ezzel is kiváltva a dühöt az emberekből. Sose szerettem hallgatni a vitát habár majdnem, hogy csak azt hallottam mindenhol. Persze, hogy a sárkányok sem bírják az embereket. Ezt is a déditől hallottam. Mesélte, hogy tizenéves korában volt egy Csepp nevű vízi sárkánya akivel kint játszott mindig. Majd egy nap mikor az emberek elkezdtek veszekedni és üvöltözni Csepp nem bírta ki ezért el kellett engednie. Borzasztó, hogy az emberek csökönysége miatt már nem láthatok semmi különlegeset. A fekete hó el borított mindent. Alig láttam az orrom hegyét. De nem állhattam meg hiszen még a szüleim ordibálását hallottam a hátam mögött. Lassan lépésről lépésre egyre halkabb lett a hangjuk míg el nem tűnt teljesen. Akkor már egy kicsit megnyugodtam. A hóba folyamatosan belesüppedt a csizmám és mintha kezek fognák minden lépésnél alig tudtam kiszakítani a vastag hóból a lábamat. A fák ijesztőek voltak és egy lélek sem volt már körülöttem. Ez egyszerre volt megnyugtató és ijesztő is egyben. Addig sétáltam míg nem találtam egy kis barlangot ahova letelepedhettem éjszakára. Mikor felébredtem egy kis zöld gyík nézett rám hatalmas fekete szemével. Megkordult a hasa így adtam neki egy pár falatot a reggelimből. Helyesnek tartottam és úgy láttam ő is kedvel engem így együtt mentünk tovább. Elfért a zsebembe így nem kellett a nagy hidegben sétálnia. Innentől már csak egyenesen kellett menjek. Megláttam messziről a várost aminek nagyon megörültem és elkezdtem felé futni, de ahogy közeledtem felé egyre szomorúbb lettem. Ugyan is a hó ott is fekete volt. Erre nagyon elkeseredtem és le is ültem a hóba. Ott gubbasztottam míg egy kislány oda nem jött hozzám és meg nem kérdezte mi a bajom. Én elmeséltem neki az utamat és, hogy csak azért jöttem, hogy végre láthassak végre fehér havat. A kislány erre kuncogott egyet és beinvitált a városba. Különös volt hiszen az emberek kedvesek voltak egymáshoz. A boltokban nem volt veszekedés az utcákon nem volt kiabálás. Az tér közepén pedig állt egy hatalmas fenyő amit a lakosok díszítetek éppen. A leányka pedig elmesélte, hogy ő fehérnek látja a havat, ugyan is ha jól érzed magad akkor máshogy látod a világot. A szeretet pedig még jobban megváltoztatja a képet a világról. Ekkor a kis gyík felrohant a kezemen egészen a fejemig

és megnyalta az arcomat. Én erre csak elmosolyodtam és a kezembe vettem. Ekkor vettem észre, hogy ő egy kis sárkány. Eleinte nem akartam elhinni, de a kislány is megerősített ebben. Rettenetesen boldog voltam mire a kislány odahúzott a már feldíszített fához. Még sose láttam ilyen szépet. Az égő sorok a kedves mézeskalács figurák a szaloncukrok és a tetején egy fénylő csillag. A lakosok pedig örömmel fogadtak be közéjük. Öröm volt bennük és hatalmas szeretet. A fánál énekelgettünk mikor megláttam valamit. A fehér pelyheket. Most már tudom, hogy a szeretet színesíti meg az életemet a harag és a mérgelődés pedig csak elvesz mind azt a csodát amiben élek igazából.